

на гърцитѣ, въ дружества, и Денкоглу, макаръ излѣзълъ малтъкъ изъ своята родина, у него не заглѣхнало националното чувство. Подъ влиянието може би на Априлова, той станалъ единъ отъ най-ревностнитѣ патриоти: отъ сърдце обичалъ България и правѣлъ голѣми морални и материални жертви за нея, но особна обичъ е питалъ къмъ София. Неговото горещо желание било да се завърне да види своитѣ родни мѣста и тая своя мечта той осществилъ прѣзъ 1858 год., три години прѣди смъртъта си. Денкоглу дошелъ въ София, придруженъ отъ своя любимецъ-възпитаникъ Сава В. Филаретовъ, който билъ свършилъ вече Московския университетъ по философия и който, по желанието на своя благодѣтель, е трѣбвало да стане учителъ въ София. При идването си, Денкоглу билъ посрѣщнатъ особно внимателно, обдарилъ църквитѣ въ София и се погрижилъ да се даде нова уредба на училищата, отпусналъ голѣми суми за поправка на двуетажното училище въ двора на черквата „Св Кралъ“, училище, на което още при застрояването въ 1849 г. отпусналъ 3000 гроша; това училище изгорѣ прѣзъ 1880 г. Едно отъ основнитѣ училища въ София и до сега носи името на Денкоглу. Въ София Денкоглу намѣрилъ гробоветѣ на родителитѣ си и поставилъ надгробни плочи, съ интересни надписи, писани отъ С. Филаретовъ; тия надгробни плочи сега сж прѣнесени и запазени въ черквата „Св. Спасъ“. Денкоглу не забравилъ да посѣти и родното си село Балша, дѣто намѣрилъ на мѣстото на бащината си кжца симо една полусрутена плѣвня; тамъ той заповѣдалъ на слугитѣ, които го придружавали да му направятъ чай и чувствувалъ доволство въ душата си, че билъ щастливъ прѣди смъртъта си да пие чаша чай на бащино огнище!

Въ София Денкоглу получилъ извѣстие за смъртъта на жена си, затова незабавно заминава за